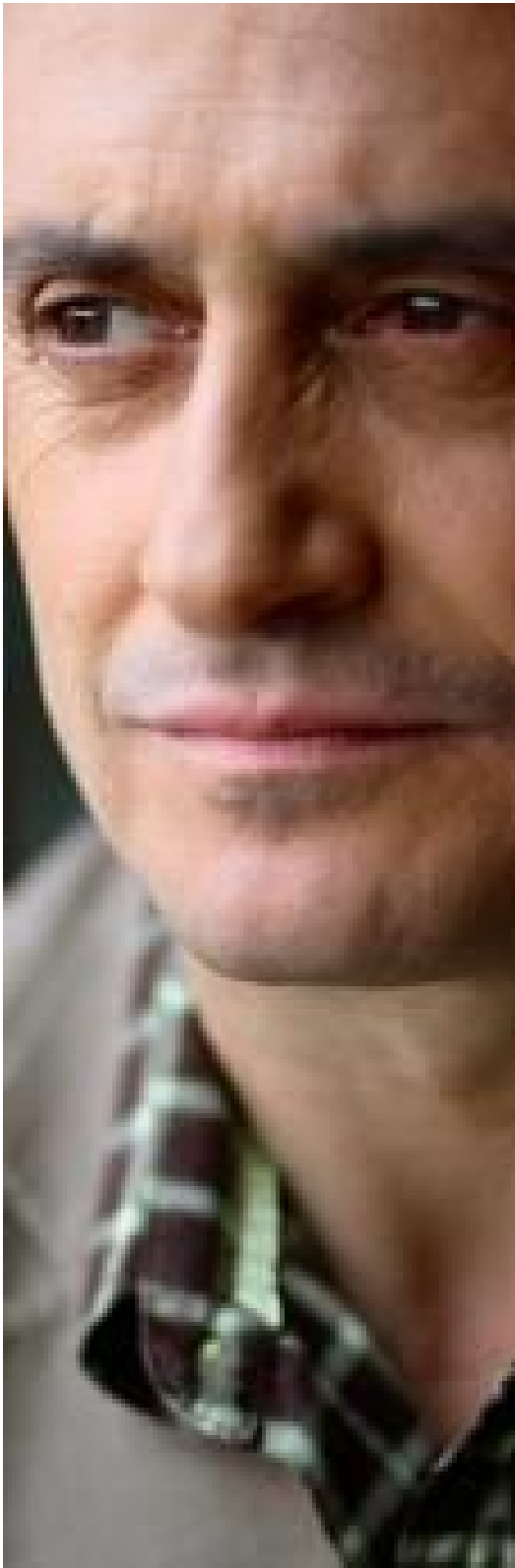

«El pallaso és una part que tots tenim però volem amagar»

L'actor i humorista Pepe Viyuela (Logronyo, 1963) rebrà demà a Sant Feliu de Guíxols el Singlot d'Honor del festival Singlot, impulsat pel Terrat · El premi vol reconèixer els seus 25 anys de trajectòria.

«El pallasso és una part que tots tenim però volem amagar»

De què coneix Buenafuente i la gent del Terrat?

A través de la feina. He tingut contacte amb ells algun cop que he anat al seu programa, però no ens uneix cap amistat. El que sento per Buenafuente és una admiració molt gran des de fa molts anys, em sembla una persona amb un gran talent i una trajectòria molt rica, cada cop ho ha fet millor. Però més enllà d'això, no tenim una relació d'amistat. Espero que pugui començar ara.

I com els ha «enganyat» perquè li donin el Singlot d'Honor?

Doncs sí que tinc alguna cosa de mag [riu], perquè sense conèixer-los un dia va sonar el telèfon i l'Andreu m'ho va comentar. I els vaig dir: no sé com heu arribat a aquesta conclusió, però jo no diré que no. M'encanta, i més venint de qui ve. Però bé, no és falsa humilitat, però crec que hi ha moltíssima gent que s'ho mereix i m'ha tocat a mi, de manera que ho dic amb la boca petita, no sigui que se'n penedeixin i li donin a un altre [riu].

Què el fa riure, a vostè, fins al singlot?

Els nens. L'essència de l'humor la tenen ells en la seva ànima, perquè miren el món d'una manera que a nosaltres ja se'ns ha oblidat. Les seves respostes, les preguntes, la forma de comportar-se... ens ensenyen moltes coses. Els adults donem moltes coses per descomptades, i l'agudeses amb què els nens miren el món ens fa riure, o com a mínim ens hauria de fer posar vermells.

Quins són els seus còmics de referència?

Tinc debilitat, des de fa anys, per Faemino y Cansado. Són una parella d'humoristes que han recollit una tradició d'humor absurd, surrealista, i que alhora l'han posat en valor de cara a la gent jove.

Tornarà a la televisió amb una sèrie que es diu Matadero, que és una barreja d'humor negre amb suspens i thriller. No pot parar de fer riure?

És que no vull. Fa uns anys, quan vaig començar a treballar com a actor, sí que tenia aquella ambició, pròpia de la joventut, de voler demostrar que ets capaç de fer coses diferents. Però un cop vaig descobrir el plaer que dona fer riure, ja no he volgut una altra cosa. Si cal ho faré, però no ho busco. A més, la meua imatge ja està molt marcada per la comèdia, n'he fet molta, sobretot a la televisió, i ja pensen en mi per a aquest tipus de personatges. La comèdia és un paradís. Quan surto a un escenari i sento la gent riure rejoveneixo, és el millor tractament que hi ha.

Què li diuen més pel carrer: Chema, Filemón, Olmos...?

Ara mateix, Chema. Han estat molts anys, i la sèrie se segueix emetent. De fet, hi ha molta gent que pensa que no s'ha acabat encara. És un personatge que ha calat molt, mentre que la resta han tingut menys temps i oportunitats. Però va haver-hi un moment en què també em deien molt Filemón. Fins i tot al meu fill el molestava molt, perquè a ell a l'escola també li deien Filemón. Ho va passar bastant malament [riu].

Es considera, per sobre de tot, pallasso. No és un terme que està desprestigiats?

Sí. Està desprestigiats, per això jo el reivindico, perquè el pallasso representa coses molt dignes i mereixedores de respecte. Representa, precisament, als éssers exclosos: vesteix malament, és estrofolari, no sap parlar bé, s'equivoca... és una part que tots tenim però volem amagar, una part vulnerable, procliu a equivocar-nos. Per exemple, si ens equivoquem al parlar, se'ns posa la cara vermella i pensem que no som tan brillants com hauríem de ser. Però el pallasso és una festa: si m'equivoco no passa res i a més tu rius, o sigui que soc feliç. És un personatge ple de generositat, de virtuts.

És també membre de l'ONG Pallassos sense Fronteres.

Clar. Els nens i nenes són els més vulnerables, els que més pateixen en les situacions crítiques. I gràcies a Pallassos sense Fronteres vaig descobrir la gran eina que és l'humor per acompanyar a persones en situacions difícils. Es crea un llaç profund d'humanitat que acosta voluntats.

Li van ploure crítiques per haver donat suport a Podem. La política actual fa riure o plorar?

A mi em fa riure, tot i que a vegades ric de pena. Però intento metabolitzar el que em provoca la situació, perquè l'ésser humà té una gran força per regenerar-se a través de l'humor. A vegades un s'enfada en veure determinades situacions, però hi ha alguna cosa que et permet fer «clic», un acudit, una broma... els humoristes han jugat sempre un paper important per metabolitzar la desgràcia i aquest to gris i mentider que un detecta en els polítics, per tal de fer-lo més digerible, buscar alternatives. I pel que fa a les crítiques, no em van agafar per sorpresa. Tenim un cert dèficit democràtic i si expresses el que penses, sobretot si ets una persona coneguda, et plouen collejas. Però no m'importa, no era tan ingenu com per pensar que no passaria. I crec que s'ha de fer un pas endavant.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2017/07/26/pallasso-part-que-tots-volem/858661.html?utm_source=rss